RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

25. februar 1997 *

I de forenede sager T-149/94 og T-181/94,

Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, Lingen, Ems (Tyskland), ved advokaterne Bernd Kunth, Gerhard Wiedemann, Manfred Ungemach og Helmut Nicolaus, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Bonn, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Jürgen Grunwald, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand dels om annullation af Kommissionens beslutning 94/95/Euratom af 4. februar 1994 om proceduren for anvendelse af artikel 53,

* Processprog: tysk.

andet led, i Euratom-traktaten (EFT L 48, s. 45), og dels om annullation af Kommissionens beslutning 94/285/Euratom af 21. februar 1994 om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led (EFT L 122, s. 30), samt angående en påstand om erstatning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne C.W. Bellamy, A. Kalogeropoulos, V. Tiili og R. M. Moura Ramos,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 18. september 1996,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder, retsregler og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren, Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH (herefter »KLE«), ejer og driver et kernekraftværk beliggende i Niedersachsen (Tyskland). Ifølge sagsøgerens sagsfremstilling fører kraftværket en politik til forsyning af brændstoffer på mellemlang sigt og indgår med regelmæssige mellemrum leveringskontrakter, som dækker værkets behov for brændstoffer for højst fem år.

2 I juni 1993 indkaldte værket tilbud vedrørende leverance af naturligt uran i form af uranhexaflour (herefter »UF_6«). Den 10. og 22. november 1993 indgik det leveringskontrakt med British Nuclear Fuels plc (herefter »BNFL«), der er etableret i Det Forenede Kongerige, og som havde fremsat det mest interessante tilbud. Til udførelse af kontrakten skulle 400 tons naturligt uran i form af UF_6 senest leveres den 31. marts 1995 til et berigningsselskab etableret på Fællesskabets område. Den aftalte købspris var 22 USD (plus moms) pr. kg. Kontrakten stipulerede intet vedrørende oprindelsen af det uran, der skulle leveres, men BNFL forpligtede sig til at meddele såvel sagsøgeren som Euratoms Forsyningsagentur (herefter »agenturet«) oprindelseslandets navn senest ved hver enkelt dellevering. Ifølge kontrakten skulle den kun have retsvirkninger efter samtykke fra agenturet.

3 Artikel 5a, litra d), i agenturets reglement af 5. maj 1960 om de nærmere regler vedrørende sammenholdelse af tilbud og ordrer på malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer (EFT 1959-1962, s. 44, herefter »reglementet«), vedtaget i medfør af artikel 60, stk. 6, i Euratom-traktaten (herefter »traktaten«), som ændret ved agenturets forordning af 15. juli 1975 (EFT L 193, s. 37), fastsætter inden for rammerne af en »forenklet fremgangsmåde«, at med henblik på kontraktens indgåelse skal denne forinden forelægges agenturet til underskrift. I medfør af artikel 5a, litra f), har agenturet herpå ti arbejdsdage til at udtale sig, enten ved at indgå denne eller ved at afvise den.

4 Den 29. november 1993 modtog agenturet den planlagte kontrakt mellem KLE og BNFL til underskrift.

5 Ved skrivelse dateret den 10. december 1993, modtaget den 13. december s.å. — dvs. den sidste dag inden for fristen til underskrift på ti arbejdsdage — anmodede agenturet sagsøgeren og BNFL om oplysninger vedrørende oprindelsen af det

uran, der var kontraktens genstand. Den 14. december 1993 oplyste BNFL agenturet om, at det uran, der var tale om, hidrørte fra Samfundet af Uafhængige Stater (herefter »SNG«), formentlig Rusland.

6 Ved skrivelse af 20. december 1993 meddelte agenturet parterne, at dets politik går ud på, at »brugerne i Fællesskabet [dvs. Det Europæiske Atomenergifællesskab, herefter 'Fællesskabet' eller 'Euratom'] ikke bliver afhængige af nogen særlig forsyningskilde inden for rimelige grænser, og at erhvervelse af nukleare materialer fra SNG-republikker sker til markedspriser (dvs. priser, som afspejler produktionsomkostningerne og kan sammenlignes med de priser, der anvendes i lande med markedsøkonomi)«. Agenturet forklarede, at dets spredningspolitik tager sigte på at sætte en grænse på 20-25% af leveringer fra SNG, der skal opfylde de særlige behov hos brugerne i Fællesskabet. Ifølge agenturet indebar den af sagsøgeren forelagte kontrakt risiko for en for stor afhængighed af levering af uran fra SNG. Agenturets beregninger viste, under hensyntagen til de samlede leveringer i løbet af de tre sidste år til KLE, at dette havde ret til at erhverve ca. 45 tons naturligt uran årligt fra SNG. Men agenturet udtalte, at KLE allerede havde erhvervet mængder, som mærkbart oversteg grænsen for en rimelig afhængighed, og det gennem flere år. Tillige afspejlede de foreslåede priser ikke de sædvanlige produktionsomkostninger og kunne ikke sammenlignes med de priser, der anvendes i lande med markedsøkonomi. Agenturet fandt derfor, at kontrakten ikke burde indgås, men det anmodede parterne om at fremsætte deres bemærkninger, før en endelig afgørelse blev truffet.

7 Den 29. december 1993 forelagde sagsøgeren sagen for Kommissionen på grundlag af traktatens artikel 53, stk. 2, hvorved værket protesterede mod agenturets passivitet.

8 Den 6. januar 1994 fik sagsøgeren meddelelse om agenturets afgørelse nr. 1/94 vedrørende den leveringskontrakt, der var blevet forelagt den 29. november 1993. Ifølge denne afgørelse havde agenturet tiltrådt kontrakten af 10. og 22. november 1993 mellem KLE og BNFL og herved tilføjet den betingelse, at det leverede naturlige uran ikke, hverken direkte eller indirekte, måtte hidrøre fra SNG.

9 Den 10. januar 1994 meddelte Kommissionen sagsøgerens advokater, at det var dens opfattelse, at den afgørelse, agenturet havde meddelt sagsøgeren den 6. januar, var blevet truffet inden for de foreskrevne frister, således at proceduren med forelæggelse blev uden genstand.

10 Ved skrivelse af 20. januar 1994 afsluttede sagsøgeren den procedure, der var blevet indledt den 29. december 1993, for at tage hensyn til den ovennævnte afgørelse nr. 1/94.

11 Ved en yderligere skrivelse af samme dato forelagde sagsøgeren i øvrigt denne afgørelse for Kommissionen i medfør af traktatens artikel 53, andet led.

12 Hvad angår den første procedure, hvis genstand var den passivitet, der angiveligt var udøvet af agenturet, traf Kommissionen den 4. februar 1994 beslutning 94/95/Euratom om proceduren for anvendelse af artikel 53, andet led, i Euratom-traktaten (EFT L 48, s. 45, herefter »beslutning 94/95«). Kommissionen afviste sagsøgerens krav, der hvilede på den påstand, at agenturet ikke havde udtalt sig inden for den foreskrevne frist, og som navnlig gik ud på, at Kommissionen pålægger agenturet at indgå kontrakten af 10./22. november 1993. Ifølge Kommissionen havde agenturet ikke udvist passivitet, eftersom dette havde ret til at supplere sit dossier, og fristen på ti arbejdsdage derfor først var begyndt at løbe på datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger, der var blevet anmodet om, nemlig den 14. december 1993, og først udløb den 6. januar 1994, den dag, afgørelse nr. 1/94 faktisk var blevet truffet.

13 Vedrørende den procedure, der er genstand for afgørelse nr. 1/94, nævnt ovenfor, traf Kommissionen den 21. februar 1994 beslutning 94/285/Euratom om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led (EFT L 122, s. 30, herefter »beslutning 94/285«). Kommissionen fandt, at agenturets afgørelse var materielt lovlig og afviste derfor sagsøgerens krav.

14 Under disse omstændigheder fandt KLE, at den pågældende leveringskontrakt ikke kunne gennemføres. BNFL og sagsøgeren afstod herfra.

15 Den 8. og 14. marts 1994 indgik KLE og BNFL en ny leveringskontrakt vedrørende 400 tons uran i form af UF_6 til en pris på 27 USD pr. kg, hvilken kontrakt var ledsaget af det vilkår, at materialet ikke, hverken direkte eller indirekte, hidrørte fra SNG. Denne kontrakt blev indgået af agenturet den 30. marts 1994.

16 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 11. og 27. april 1994 har sagsøgeren anlagt nærværende sager, der er blevet registreret som T-149/94 og T-181/94.

17 Ved kendelse af 23. marts 1995 har Retten (Første Udvidede Afdeling) besluttet at forene de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

18 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Sagsøgeren har afgivet skriftligt svar inden retsmødet på de spørgsmål, som var blevet stillet selskabet af Retten inden for rammerne af sagens tilrettelæggelse. Parterne har afgivet indlæg og svaret på Rettens mundtlige spørgsmål i retsmødet den 18. september 1996.

Parternes påstande

19 I sag T-149/94 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Beslutning 94/95 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med forvaltningssagen.

20 I denne første sag har sagsøgte nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 I sag T-181/94 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Beslutning 94/285 annulleres.

— Euratom dømmes til at betale sagsøgeren 3 511 279,30 DM i erstatning med rente 6% årligt at regne fra den 7. april 1994.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved forvaltningssagen, for så vidt som de ikke er blevet taget med ved opgørelsen af erstatningen.

22 I denne anden sag har sagsøgte nedlagt følgende påstande:

— Der gives ikke medhold i sagsøgerens annullationspåstand.

— Erstatningskravet afvises fra påkendelse, subsidiært frifindes sagsøgte for erstatningspåstanden.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag T-149/94

23 Sagsøgeren har påberåbt sig fem annullationsanbringender om henholdsvis tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), samt tilsidesættelse af bestemmelserne i traktatens kapitel VI om forsyning, tilsidesættelse af princippet om proportionalitet og om retssikkerhed, tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser, samt tilsidesættelse af begrundelsespligten og magtfordrejning.

24 Ved det første og det andet anbringende anfægtes agenturets mulighed for dels at anmode om yderligere oplysninger, dels ikke at træffe en endelig afgørelse, før sagen er fuldt oplyst, dvs. før den indeholder det mindstemål af oplysninger, der kræves ved reglementets artikel 5a, litra c).

25 Disse to anbringender bør behandles under ét.

Første og andet anbringende om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), og om tilsidesættelse af princippet om proportionalitet og om retssikkerhed

1. *Sammenfatning af parternes argumenter*

26 Sagsøgeren har i første række gjort gældende, at den omtvistede beslutning tilsidesætter reglementets artikel 5a, litra f). I medfør af denne bestemmelse skal agentu-

ret udtale sig inden ti arbejdsdage efter modtagelse af kontrakten enten ved at indgå denne eller ved at afvise den. Ifølge sagsøgeren burde agenturet have truffet endelig afgørelse senest den 13. december 1993, men den blev faktisk først truffet den 6. januar 1994, næsten fire uger senere.

27 Ifølge sagsøgeren er det ikke tilstrækkeligt, at agenturet har fremsat anmodning om yderligere oplysninger inden for den fastsatte frist, for at det kan antages, at det har truffet afgørelse inden for nævnte frist.

28 Den frihed til at skønne over, hvorvidt der skal indhentes yderligere oplysninger, som agenturet påberåber sig på grundlag af reglementets artikel 5a, er i strid med selve formålet med den forenklede fremgangsmåde, som herved indføres. Artikel 5a afgrænser fuldstændigt og udtømmende de krav, som skal opfyldes af de kontrakter, der skal indgås. Under alle omstændigheder bør agenturet tilstrækkelig tidligt anmode om de oplysninger, man finder nødvendige, således at de kontraherende parter kan fremlægge dem inden for fristen på ti arbejdsdage.

29 I øvrigt forelå der for agenturet allerede den 29. november 1993 samtlige de oplysninger, som kræves efter reglementets artikel 5a. Sagsøgeren konstaterer, at artikel 5a, litra c), nr. 5, tillader, at der i kontrakten intet oplyses om oprindelseslandet for de materialer, der skal leveres, forudsat at leverandøren over for forbrugeren og agenturet forpligter sig til at oplyse oprindelseslandet før leveringen. Dette krav blev overholdt i den her omhandlede kontrakt.

30 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at det var uforholdsmæssigt at kræve yderligere oplysninger, fordi agenturet under alle omstændigheder ikke ville have indgået kontrakten uden udelukkelse af muligheden af, at uranet hidrørte fra SNG. Den forsinkede beslutningstagning gik ud over grænserne for den nødvendige frist for at virkeliggøre formålet med at oplyse sagen fuldstændigt. Sagsøgeren foreholder Kommissionen, at den har påtvunget værket en procedure af uforudsigelig varighed, idet den har tiltrådt agenturets krav om yderligere oplysninger. Det er uantageligt, at agenturet kan have ret til at forlænge fristen efter forgodtbefindende og således vilkårligt forsinke de beslutninger, der skal træffes vedrørende indgåelse af kontrakterne. I denne sammenhæng finder sagsøgeren, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en tilsidesættelse af det administrative legalitetsprincip i forbindelse med retssikkerhedsprincippet.

31 Sagsøgte har gjort gældende, at opfattelsen af reglementets artikel 5a, litra c) — der tager sigte på typetilfældet — kun, af hensyn til interessen i en hurtig afvikling af proceduren, kræver visse mindsteoplysninger, som i særlige tilfælde skal uddybes. Traktatens artikel 55 tillægger udtrykkeligt agenturet ret til at kræve alle de oplysninger, som er nødvendige for udøvelsen af dets eneret til at slutte kontrakt om leveringer.

32 Den gældende frist begyndte først at løbe på den dag, da agenturet havde modtaget de yderligere oplysninger. Det er næppe foreneligt med retsstatslige principper, at agenturet for at kunne overholde den pågældende frist skal give afkald på at få de nødvendige yderligere oplysninger og afvise at indgå kontrakten. Under alle omstændigheder udgør fristen på ti dage ikke en bindende præklusiv frist, men en administrativ frist, som agenturet har opstillet for sig selv.

33 En efterfølgende oplysning om oprindelseslandet vil kun være tilladelig, såfremt leverandøren ikke kunne give oplysningen på tidspunktet for indgåelsen af kon-

trakten. Men allerede på det tidspunkt var BNFL bekendt med den planlagte oprindelse af produktet, eftersom selskabet havde afgivet den hertil svarende oplysning til agenturet inden for en frist på én dag at regne fra den herpå rettede anmodning, og eftersom et tilbud af en art, som det, BNFL afgav, indeholdende en nøjagtig pris og en fast frist for leveringen kun kunne være afgivet af en virksomhed, der havde en præcis forestilling om oprindelsen af det materiale, der skulle leveres, og om vilkårene for den forinden indgåede kontrakt.

2. *Rettens bemærkninger*

34 Reglementets artikel 5a, litra c), bestemmer følgende:

»Leveringskontrakten skal mindst indeholde følgende oplysninger:

...

5. Oprindelseslandet for de materialer, der skal leveres. Hvis leverandøren ved kontraktens indgåelse ikke kan angive dette, skal han over for forbrugeren og agenturet forpligte sig til senere skriftligt at meddele dem oprindelseslandet for hver delleverance.

...«

35 Den geografiske oprindelse af de materialer, der skal leveres, indtager således en central plads blandt de kontraktled vedrørende leverancen, der skal meddeles agenturet i forbindelse med anvendelsen af reglementets artikel 5a. Det må antages, at

agenturets viden om den geografiske oprindelse af leverancerne er uomgængeligt nødvendig for at sikre den forsyningssikkerhed, der søges opnået ved den igangværende forsyningspolitik, således som det vil fremgå af behandlingen af sag T-181/94 (jf. navnlig præmis 92, 93 og 94 nedenfor).

36 Herudover fremgår det klart af selve formuleringen af reglementets artikel 5a, litra c), at senere afgivelse af oplysning om oprindelseslandet kun kan tillades, såfremt leverandøren ikke kunne fremlægge oplysningen på tidspunktet for kontraktens indgåelse.

37 Under de foreliggende omstændigheder ses det imidlertid klart, at sagsøgeren og sagsøgerens leverandør i det mindste forudsætningsvis var enige om, at materialerne skulle komme fra SNG. BNFL havde således meddelt agenturet uranets oprindelse inden for en frist på en dag at regne fra anmodningen om oplysninger. Som anført af Kommissionen, må det desuden antages, at et tilbud som det af BNFL fremsatte, indeholdende en fast pris og en præcis frist for leveringen, kun kunne afgives af en virksomhed, der havde en præcis forestilling om oprindelsen af det produkt, som skulle leveres, og om vilkårene i den forinden indgåede kontrakt. I øvrigt var, således som sagsøgeren har indrømmet i retsmødet, den mellem parterne indgåede pris så lav, at det for enhver erhvervsdrivende i denne sektor måtte fremstå som meget sandsynligt, at materialerne kom fra SNG. Endelig består der en rimelig formodning for, at den forsigtige erhvervsdrivende indhenter oplysning om oprindelsen af det uran, der er genstand for en leveringskontrakt.

38 Ved ikke i leveringskontrakten at give oplysning om den geografiske oprindelse af uranet, skønt dette i det mindste forudsætningsvis var aftalt mellem parterne, må sagsøgeren selv tilregnes de administrative vanskeligheder, som opstod for agentu-

ret i forbindelse med dets beslutningstagning. Under disse omstændigheder havde sagsøgeren ikke ret til at påberåbe sig fordelen ved reglementets artikel 5a, litra f), som indfører en hurtig fremgangsmåde i form af en frist for agenturet på ti arbejdsdage til at udtale sig i sager, der ikke frembyder problemer.

39 Derimod finder Retten, at agenturet konkret havde ret til før udløbet af fristen i reglementets artikel 5a, litra f), at afkræve parterne yderligere oplysninger ved at give agenturet meddelelse om oprindelsen af de materialer, der skulle leveres. Hverken reglementets artikel 5a, litra f), eller traktaten var til hinder for en sådan anmodning, som tværtimod var berettiget ved de konkrete forhold.

40 Det fremgår af det i sagen oplyste, at agenturet traf afgørelse den 6. januar 1994, altså den tiende arbejdsdag at regne fra den 14. december 1993, den dag, agenturet havde modtaget den krævede oplysning. En sådan frist var rimelig og kunne hverken være en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a, litra f), eller en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, der er blevet påberåbt af sagsøgeren.

41 Heraf følger, at sagsøgerens første og andet anbringende ikke kan lægges til grund.

Tredje anbringende om tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser

42 Sagsøgeren har ikke udviklet sit tredje anbringende om en overtrædelse af reglerne om fordeling af beføjelser.

43 Retten skal derfor ikke udtale sig om dette anbringendes berettigelse.

Fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

1. *Sammenfatning af parternes argumenter*

44 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omtvistede beslutning ikke indeholder noget argument, der kan berette til at flytte begyndelsestidspunktet for den frist, agenturet råder over. Tillige er begrundelsespligten blevet tilsidesat ved, at der er modsigelser og svagheder i agenturets og Kommissionens argumentation. Kommissionen har bl.a. ikke nærmere forklaret, hvorfor de oplysninger, agenturet ønskede, og som angiveligt var helt afgørende for dets beslutningstagning, ikke kunne være krævet inden for det ved reglementet fastsatte tidsforløb. Endelig har Kommissionen ikke udtalt sig på visse betydningsfulde punkter, som er blevet påberåbt af sagsøgeren, før den traf den omtvistede beslutning.

45 Sagsøgte har gjort gældende, at hverken agenturet eller sagsøgte selv har efterladt sagsøgeren i usikkerhed med hensyn til grundene for deres beslutninger. Korrespondancen og beslutningerne taget under et indeholder en sammenhængende begrundelse, af hvilken sagsøgeren uden vanskelighed havde kunnet uddrage de grunde, der var afgørende for agenturets og Kommissionens standpunkt.

2. *Rettens bemærkninger*

46 Det er i forbindelse med EF-traktaten fast retspraksis, at en retsakts begrundelse i medfør af traktatens artikel 190 klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den

trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret, og at rækkevidden af begrundelsespligten afhænger af sammenhængen (Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 og T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247, præmis 140).

47 Euratom-traktatens artikel 162, der omhandler begrundelsespligten, er i det væsentlige identisk med EF-traktatens artikel 190. Bestemmelsen i Euratom-traktaten bør fortolkes på samme måde som bestemmelsen i EF-traktaten.

48 For så vidt angår nærværende sag har Kommissionen forklaret følgende i 10. betragtning til beslutning 94/95:

»... Agenturets kendskab til materialernes oprindelse er af særlig stor vigtighed i den nuværende situation på verdensmarkedet for naturligt uran, som er kendetegnet ved betydeligt forøgede leverancer af uran stammende fra SNG og til priser, som er uden sammenhæng med produktionsomkostningerne i en markedsøkonomi. Denne situation har alvorlige konsekvenser på det fælles marked, eftersom disse leverancer indebærer en risiko for den tilstræbte spredning af forsyningskilderne og følgelig for målsætningen om en regelmæssig og ligelig forsyning ... Af disse grunde sørger agenturet ... for, at Fællesskabet ikke i urimelig grad bliver afhængig af en enkelt forsyningskilde, og at anskaffelsen af nukleare materialer hidrørende fra SNG finder sted til priser, som ligger på linje med markedsprisen.«

49 Kommissionen bemærkede, at KLE allerede tidligere havde indkøbt betydelige mængder naturligt uran fra SNG. Derpå fremhævede den, at »oplysningerne i

artikel 5a, litra c), i agenturets reglement er udtryk for et minimum«, og den konkluderede heraf, at agenturet »var ... i sin gode ret til at supplere [sit] dossier« (11. betragtning til beslutning 94/95). Herpå forklarede den, at fristen var begyndt at løbe dagen efter den dag, på hvilken agenturet havde modtaget den ønskede yderligere oplysning, og at den udløb den dag, hvor agenturet endelig traf sin afgørelse (12. og 13. betragtning).

50 Begrundelsen for beslutning 94/95 har således klart og utvetydigt fremlagt det ræsonnement, som blev lagt til grund.

51 Heraf følger, at det fjerde anbringende ikke kan tages til følge.

Femte anbringende om magtfordrejning

1. *Sammenfatning af parternes argumenter*

52 Til støtte for sit anbringende om magtfordrejning har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at agenturet og Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse, men en pligt til at indgå den kontrakt, sagsøgeren havde forelagt på grundlag af den forenklede fremgangsmåde efter reglementets artikel 5a.

2. *Rettens bemærkninger*

53 Begrebet magtfordrejning i fællesskabsretten har et klart afgrænset indhold, og ved magtfordrejning forstås, at en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser

til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for beføjelserne. Det fremgår herved af fast retspraksis, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (ovennævnte dom i sagen Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, præmis 168).

54 Sagsøgeren har på ingen måde godtgjort, at agenturet og Kommissionen har forfulgt et andet formål end det, der består i at gennemføre forsyningspolitikken.

55 Følgelig vil det femte anbringende være at forkaste.

56 Af samtlige ovenstående grunde frifindes sagsøgte i sag T-149/94.

Sag T-181/94

Annullationspåstanden

57 Sagsøgeren har påberåbt sig fem annullationsanbringender henholdsvis om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a samt af bestemmelserne i traktatens kapitel VI om forsyning, tilsidesættelse af fællesskabsrettens almindelige grundsætninger, tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser samt tilsidesættelse af begrundelsespligten og magtfordrejning.

1. *Det første anbringende om tilsidesættelse af reglementets artikel 5a og af bestemmelserne i traktatens kapitel VI om forsyning*

58 Det første anbringende er formuleret i fire led, som der herefter vil blive taget stilling til særskilt.

59 Det første led i det første anbringende — om tilsidesættelse af agenturets pligt til at indgå kontrakten i overensstemmelse med reglementets artikel 5a — og det andet led i det første anbringende — om et krav om, at det fastslås, at forsyningspolitikken, således som den er fastlagt og anvendt i det foreliggende tilfælde, tilsidesætter artikel 61, stk. 1, artikel 60 og artikel 65, stk. 1, samt artikel 52, stk. 2, og artikel 64 i traktaten — rejser begge spørgsmålet om muligheden for at fravige mekanismen om udbud og efterspørgsel under udøvelsen af eneretten til at indgå kontrakterne om levering af uran.

60 Følgelig bør de pågældende led behandles samtidig.

Første og andet led af det første anbringende om henholdsvis tilsidesættelse af agenturets pligt til at indgå kontrakten i overensstemmelse med reglementets artikel 5a og tilsidesættelse af artikel 61, stk. 1, artikel 60 og artikel 65, stk. 1, samt artikel 52, stk. 2, og artikel 64 i traktaten.

— Sammenfatning af parternes argumenter

61 Sagsøgeren har gjort gældende, at princippet om markedsøkonomi skal overholdes af agenturet, når det udøver sine beføjelser. Sagsøgeren bemærker, at generaladvokat Roemer i sit forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 14. december 1971 (sag 7/71, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 295, på s. 312, org.

ref.: Rec. s. 1003, på s. 1032) forklarede, at forsyningsordningen udgør et kompromis mellem plan- og markedsøkonomiske tendenser. Sagsøgeren fremhæver, at princippet om sammenholdelse af udbud og efterspørgsel som følge af traktatens artikel 60 og 65 finder anvendelse, uanset uranets oprindelse.

62 Da markedet er købers marked, er den sammenholdelsesprocedure, som omhandles i traktatens artikel 60, for kompliceret, hvilket forklarer vedtagelsen af den forenklede fremgangsmåde i reglementets artikel 5a. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen ikke taget hensyn til, hvor sidstnævnte bestemmelse befinder sig i det system, der fremgår af traktatens kapitel om forsyning. Formålet med nævnte forenklede fremgangsmåde, nemlig bevarelsen af direkte kontakt mellem brugere og producenter, ville miste sin mening, såfremt agenturet havde ret til at afslå at indgå de kontrakter, som blev forelagt det til underskrift i overensstemmelse med reglementet.

63 Følgelig har agenturet under denne procedure ingen skønsmargen. Et afslag på kontraktindgåelse kan kun komme på tale under hensyn til de almindelige betingelser, der opregnes i reglementet. Agenturets kompetence indskrænkes dels til overvågningen af markedssituationen, jf. tredje betragtning til agenturets forordning af 15. juli 1975, der er nævnt ovenfor, og hvorved artikel 5a blev indført i reglementet af 5. maj 1960, dels til en undersøgelse af, om parterne har overholdt oplysningspligten, som kræves i sidstnævnte artikel. Ved at forsyne kontrakten med en restriktiv betingelse, skønt den var i overensstemmelse med reglementet, har agenturet overskredet sin kompetence, hvilket Kommissionen burde have erkendt.

64 Sagsøgeren tilføjer, at traktatens regler ikke gør det muligt for agenturet at indføre og gennemføre en politik med spredning af forsyningskilderne, fastsætte kvoter og således begrænse friheden til at bestemme uranets oprindelse.

65 Det rigelige udbud på markedet for naturligt uran skyldes ikke blot produktionen i staterne i den forhenværende Union af Socialistiske Sovjetrepublikker (herefter »URSS«), men også, at betydelige lagre af uran var blevet kastet på markedet i Vesten. Det er ifølge sagsøgeren åbenbart, at den faktiske produktion hidrørende fra miner, hvis driftsomkostninger er høje, går tilbage i en situation med rigeligt udbud. Imidlertid svarer den pågældende situation ikke til et »strukturelt underskud«, eftersom der som kriterium må anvendes den disponible produktionskapacitet og ikke kriteriet effektiv produktion, som kun giver et øjebliksbillede. Produktionen vil globalt kunne forhøjes, således at det »strukturelle underskud« reduceres til nul. Det betydelige prisfald i perioder præget af for stort udbud karakteriserer et marked, som reagerer følsomt.

66 I medfør af traktatens artikel 61 har agenturet principielt pligt til at imødekomme alle ordrer på de vilkår, der er resultatet af sammenholdelsen af tilbud og ordrer, som omhandlet i artikel 60 og artikel 65, stk. 1, medmindre juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor. Sidstnævnte begrænsning, der har karakter af en undtagelse, bør således fortolkes strengt efter ordlyden. Kommissionen befandt sig i en retsvildfarelse, da den med henvisning til sin forsyningspolitik udtalte, at der forelå en juridisk hindring, uden at den havde undersøgt, om der under sagens konkrete omstændigheder faktisk forelå en hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand.

67 Den geografiske oprindelse af det uran, der skulle leveres, var ikke en juridisk eller materiel hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand. Alene undtagelsen efter traktatens artikel 65, stk. 2, giver agenturet ret til at bestemme leverancernes geografiske oprindelse. Ifølge denne bestemmelse kan agenturet bestemme oprindelsen, for så vidt det sikrer brugeren mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne. Agenturet har dog ikke foreslået sagsøgeren en lige så fordelagtig kontrakt som den, der her er tvist om.

68 Sagsøgeren gør i øvrigt gældende, at agenturet ikke har ret til at gribe ind i prisdannelsen. Det er efter traktatens artikel 67 kun muligt at anfægte den forhandlede pris under den forenklede fremgangsmåde under de i traktaten omhandlede omstændigheder. Undtagelser kan findes i traktatens artikel 68 og 69. Det er end ikke nødvendigt at undersøge, om vejen står åben for at anvende artikel 68, stk. 1, om prispolitik, der har til formål at sikre visse brugere en privilegeret stilling, fordi agenturet under alle omstændigheder ikke har kompetence til at afslå at indgå kontrakt på grundlag af artikel 68. Det fremgår således af ordlyden af andet og tredje stykke af denne artikel, at agenturet højst har mulighed for at give meddelelse om prispolitikken til Kommissionen, der alene har ret til at gribe ind. Retten til at fastsætte priser tilkommer alene Rådet i medfør af traktatens artikel 69.

69 Ifølge sagsøgeren kan sagsøgte ikke begrunde et indgreb i prisdannelsen ved at påberåbe sig den handelsaftale, der blev indgået den 18. december 1989 og indgået i medfør af Kommissionens afgørelse 90/117/Euratom af 27. februar 1990 om indgåelse på Det Europæiske Atomenergifællesskabs vegne af aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab og Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker om handel og handelsmæssigt og økonomisk samarbejde (EFT L 68, s. 2, herefter »handelsaftalen«). For det første er handelsaftalens artikel 14 ikke umiddelbart anvendelig, for den er ikke tilstrækkelig klar og præcis, ligesom den giver fællesskabsinstitutionerne en skønsmargen. I øvrigt foreligger der ikke en undtagelse ifølge traktaten i den forstand, der forudsættes i dens artikel 67, som giver adgang til at gribe ind i priserne. Hertil kommer, at handelsaftalens artikel 14 end ikke i forbindelse med traktatens artikel 64 — der bestemmer, at agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland — ikke tillader en fastsættelse af mindstepriser, eftersom man med henblik herpå må omgå Rådets eneret til at fastsætte priserne, jf. traktatens artikel 69, stk. 1. Agenturet kan følgelig ikke påberåbe sig denne bestemmelse for at afslå et tilbud med priser, som angiveligt ikke er knyttet til markedet, undtagen hvis det er blevet bemyndiget hertil i medfør af traktatens kompetencesystem, hvilket ikke er tilfældet.

70 I sagen var den faktiske pris på naturligt koncentreret uran (herefter »U_3O_8«) 20,86 USD pr. kg — eller 8,02 USD pr. pund — henset til renter og vekselomkostninger. Denne pris kunne sammenlignes med de rene produktionsomkostninger i de mest effektive vestlige uranminer. Prisen lå mellem priserne på spotmarkederne for uran med oprindelse i SNG og priserne på uran hidrørende andetstedsfra end SNG.

71 Sagsøgeren anfægter Kommissionens udtalelse om, at tilladelsen til sagsøgeren til på ny at skaffe uran fra SNG gav værket en privilegeret stilling, hvilket udgjorde en juridisk hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand. Det må faktisk antages, at muligheden for at få adgang til ressourcerne var de samme for alle brugerne, henset til den frihed, der er indrømmet dem til at forhandle leveringskontrakter med en producent efter frit valg samt henset til det rigelige udbud af uran.

72 Sagsøgte har heroverfor gjort gældende, at reglementet altid må være undergivet traktatens bestemmelser. Sagsøgte bemærker, at Domstolen i den ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod Frankrig i præmis 43 udtalte, at »den omstændighed, at benyttelsen af de i traktaten omhandlede forsyningsmekanismer måske på grund af markedsforholdene er forekommet mindre nødvendig på et givet tidspunkt, ikke [er] nok til at fratage bestemmelserne om disse mekanismer deres bindende virkning«. Sagsøgte fremhæver, at den eneret til at indgå kontrakter, der er tillagt agenturet i medfør af traktatens artikel 52, stk. 2, litra b), indebærer retten til at afslå at indgå kontrakt. Denne ret til at meddele afslag indebærer som noget mindre restriktivt beføjelsen til at indgå kontrakten på visse nærmere fastsatte vilkår.

73 Før det kommer til en anvendelse af traktatens artikel 65, stk. 1 — der henviser til proceduren med sammenholdelse af tilbud og ordrer, som omhandles i traktatens artikel 60 — må det bringes på det rene, om der foreligger juridiske hindringer for at gennemføre ordrerne, jf. traktatens artikel 61, stk. 1. En sådan analyse findes

i 21. betragtning til beslutning 94/285. Artikel 61, stk. 1, er i øvrigt ikke en undtagelsesbestemmelse, men den forpligter agenturet til at gennemgå hver enkelt ordre og klargøre, om dens gennemførelse hindres af juridiske eller materielle forhold.

74 For det første har Kommissionen lagt vægt på den politik for spredning af forsyningskilder uden for Fællesskabet på energiområdet, der blev formuleret i Rådets resolution 86/C 241/01 af 16. september 1986 om nye energipolitiske mål for Fællesskabet frem til 1995 og konvergensen mellem medlemsstaternes politik (EFT C 241, s. 1, herefter »Rådets resolution«).

75 Kommissionen fremhæver den hurtige stigning i omfanget af leveringer fra SNG efter 1990 (1989: 0 tons, 1990: 600 tons, 1991: 2 100 tons, 1992: 3 100 tons).

76 Kommissionen anfører tillige, at prisen på nukleart materiale fra SNG har været ekstremt lav indtil for ganske nylig, men efter begivenhederne i hovedsagen.

77 Henset til udviklingen i udførslen fra SNG måtte der gennemføres en antagelig grad af afhængighed i relation til leveringer fra denne kilde. Graden skulle fastsættes på grundlag af bl.a. den eksisterende kapacitet for langsigtet produktion inden for SNG. Da denne produktion udgør ca. 25% af verdens samlede uranproduktion, anvendte agenturet den nævnte procentdel som den øvre grænse for en afhængighed, der kan accepteres i forhold til leveringerne fra SNG.

78 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at en aftale indgået i medfør af artikel 64 eller artikel 101, stk. 2, i traktaten kan afføde en hindring efter betydningen i traktatens artikel 61, stk. 1. Kommissionen nævner konkret handelsaftalen, der blev indgået med hjemmel i traktatens artikel 101, stk. 2.

79 Sagsøgte bemærker, at det i handelsaftalens artikel 6 udtales: »Medmindre andet er fastsat i denne aftale, finder samhandelen og andet handelsmæssigt samarbejde mellem de kontraherende parter sted i overensstemmelse med parternes gældende forskrifter«; i aftalens artikel 14 hedder det: »Vareudvekslingen mellem de kontraherende parter finder sted til priser svarende til markedspriserne.« Sagsøgte konkluderer, at det i medfør af traktatens artikel 64, anvendt i forbindelse med disse to sidstnævnte bestemmelser, tilkommer agenturet at sikre, at leveringerne til Fællesskabet af nukleart materiale med oprindelse i SNG sker til markedspriser. Handelsaftalen fastsætter ikke indførselskvoter, men tager sigte på at fremme de markedsøkonomiske principper i SNG såvel som den harmoniske udvikling og spredningen af handelen på det nukleare område.

80 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at traktatens artikel 65, stk. 2, ikke kan finde anvendelse i sagen, fordi agenturet ikke har fastsat nogen geografisk oprindelse af leveringerne.

81 Sagsøgte har i relation til argumentet om traktatens bestemmelser om priserne svaret, at traktatens artikel 67 tager sigte på situationen med normal prisdannelse. Det er imidlertid ikke forbudt Fællesskabet at forsvare sig mod leveringer til ruinerende priser fra tredjelande, bl.a. ved at indgå folkeretlige aftaler. Forbuddet mod diskriminerende prispolitik i artikel 68 tager udelukkende sigte på fællesskabsproducenterne, der er de eneste erhvervsdrivende, som kan pålægges retligt bindende pligter i medfør af traktatens artikel 67.

82 Med hensyn til prisniveauet finder sagsøgte, at man må bedømme prisen på 22 USD pr. kg uran i form af UF_6 som ganske usædvanlig lav. Efter fradrag af vekselomkostningerne bliver prisen kun 18 USD pr. kg U_3O_8, eller 6,93 USD pr. pund.

83 Sagsøgte gør gældende, at kontrakter om mængder til særlig lave priser fra SNG har kunnet indgås i brugernes interesse. Sagsøgte forklarer, at brugerne normalt dækker deres grundbehov ved flerårige kontrakter, men at de tillige kan dække deres spotbehov med op til 10% af deres årlige behov på spotmarkedet. Sagsøgeren dækkede imidlertid mere end 150% af sit årlige behov ved på spotmarkedet at købe materiale fra SNG.

84 En tilsidesættelse til fordel for individuelle brugere af principperne for Fællesskabets forsyningspolitik ville tildele disse brugere en privilegeret stilling i traktatens artikel 52, stk. 2, litra a)'s forstand, eftersom de i forhold til deres konkurrenter ville opnå priser og fordele, der konkurrencemæssigt set måtte bedømmes som utilladelige.

— Rettens bemærkninger

85 Indledningsvis må det forsyningssystem, som er gennemført ved traktatens kapitel VI, underkastes en analyse i lyset af de mål, som er fastlagt for Fællesskabet. Det fremgår i denne forbindelse af traktatens opbygning, at agenturets opgave består i at sikre et af de væsentlige formål, som denne traktat i artikel 2, litra d), har tillagt Fællesskabet, nemlig forsyningssikkerheden efter princippet i traktatens artikel 52, stk. 1, om lige adgang til forsyningskilderne. Dette fremgår klart af traktatens artikel 51, stk. 2, litra b), hvorefter der oprettes et specialorgan udtrykkeligt med dette formål og i princippet tillagt enerettigheder med henblik på at sikre en regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel såvel fra Fællesskabet som

fra tredjelande til Fællesskabets brugere. I medfør af denne bestemmelse skal agenturet nemlig gennemføre en forsyningsordning og har — for at kunne udføre sin opgave — optionsret til malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer, produceret på medlemsstaternes områder, og ligeledes eneret til at afslutte kontrakter om leverancer af disse produkter, uanset om de hidrører fra områder inden for eller uden for Fællesskabet (jf. Rettens dom af 15.9.1995, forenede sager T-458/93 og T-523/93, ENU mod Kommissionen, Sml. II, s. 2459, præmis 57).

86 Især fratager den forenklede fremgangsmåde efter reglementets artikel 5a ikke agenturet dets enerettigheder (dommen i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 73). Agenturet har således selv inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde ret til at modsætte sig en kontrakt, der vil kunne gribe negativt ind i virkeliggørelsen af traktatens mål.

87 I øvrigt bør princippet om sammenholdelse mellem tilbud og ordre som hovedregel overholdes, når agenturet udøver sin eneret til at indgå leveringskontrakter. Denne principielle pligt fremgår bl.a. af traktatens artikel 60 og artikel 65, stk. 1, der angår mekanismen med sammenholdelse, af traktatens artikel 67, hvorefter priserne fremkommer ved at sammenholde tilbud og ordre, samt af traktatens artikel 65, stk. 2, der fastsætter, at såfremt agenturet bestemmer den geografiske oprindelse af leverancer fra områder uden for Fællesskabet, skal det sikre brugerne mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne.

88 Imidlertid indeholder traktaten en præcis undtagelse fra kravet om overholdelsen af reglen om tilbud og ordre. I medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, er agenturet forpligtet til at imødekomme alle ordrer, »medmindre juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor«. Således som sagsøgte med rette har gjort gældende, skal agenturet altså konkret afgøre, om ordrens gennemførelse hindres af juridiske eller af materielle forhold.

89 Sagsøgte påberåber sig tre hindringer af denne type, for det første hindringen fra kravene i forbindelse med politikken om spredning af forsyningskilderne udefra, for det andet hindringen om prisniveauet, der følger af handelsaftalen, og for det tredje hindringen fra pligten til at sikre lige adgang til ressourcerne.

90 Herved skal det indledningsvis påpeges, at når det drejer sig om afgørelser vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken, har agenturet under udøvelsen af sine beføjelser vide skønsbeføjelser. Under disse betingelser er Rettens prøvelsesret under alle omstændigheder begrænset til at vedrøre et åbenbart fejlagtigt skøn eller magtfordrejning (dommen i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 67).

91 Hvad angår den første hindring er det Kommissionens opfattelse, at de af SNG tilbudte priser er så lave, at brugerne i Fællesskabet fristes til at dække den størst mulige del af deres behov for nukleart materiale fra SNG. Kommissionen gør gældende, at såfremt ubegrænset indførsel fra SNG var tilladt, ville fællesskabsvirksomhederne blive afhængige af denne forsyningskilde. Ulempen ville være af dobbelt karakter. For det første kan kontinuerlig levering på lang sigt ikke sikres. For det andet risikerer man, at alternative kilder forsvinder. Kommissionen henviser til, at Rådet i sin resolution af 16. september 1986 fastslog, at der skulle føres en spredningspolitik. Således er risikoen for, at massiv indførsel af nukleart materiale fra SNG til mærkbart lavere priser end de vestlige priser bringer Fællesskabets forsyningssikkerhed i fare, en hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand.

92 Retten finder, at agenturet er berettiget til at modsætte sig indførsel af nukleart materiale, hvis denne indførsel kan hindre gennemførelsen af traktatens formål, ikke mindst ved indvirken på forsyningskilderne. En sådan risiko kan antages at være et juridisk forhold til hinder for at imødekomme en ordre som omhandlet i

traktatens artikel 61, stk. 1 (dommen i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 64). Agenturet har med andre ord, for især at kunne sikre den geografiske spredning af forsyningskilderne uden for Fællesskabet, en skønsmæssig beføjelse til at modsætte sig visse tilfælde af uranimport, som ville være til hinder for denne spredning, idet agenturet kan udnytte sin eneret til at afslutte kontrakter om leverancer af malme og andre nukleare brændstoffer af hensyn til forsyningssikkerheden og efter princippet om lige adgang til forsyningskilderne i overensstemmelse med den opgave, som er tillagt agenturet i traktaten (ovennævnte dom i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 68).

93 Da der konkret er potentiel fare for forsyningssikkerheden, er det ikke blevet bestridt, at omfanget af leveringer fra SNG til Fællesskabet mærkbart har været stigende siden 1990. Sagsøgte gør gældende, at der består et strukturelt underskud i verdensproduktionen i forhold til forbruget af uran, hvilket sagsøgeren har bestridt. Ifølge en tabel over fremstilling og forbrug af naturligt uran i Vesten i tidsrummet 1994-2004, som sagsøgeren har vedlagt sagens akter, vil den nominelle produktionskapacitet overstige efterspørgslen i år 2000. Det må imidlertid bemærkes, at efterspørgslen ifølge tabellen stedse overstiger produktionen mellem 1994 og 2000.

94 Det var under disse omstændigheder, på det tidspunkt, da Kommissionen udstedte beslutning 94/285, ikke udelukket, at garantien for en regelmæssig og retfærdig forsyning i overensstemmelse med traktatens artikel 2, litra d), kunne bringes i fare, såfremt indførslen af nukleart materiale fra SNG fortsat frit kunne finde sted i ubegrænsede mængder og i et vist tidsrum erstattede leveringerne fra en anden kilde, uden at fortsat levering på lang sigt kunne sikres.

95 Som anført af Kommissionen, må det således antages, at der faktisk forelå den første juridiske hindring, som Kommissionen har påberåbt sig.

96 Hvad angår den anden hindring har Kommissionen gjort gældende, at det ved traktaten indførte forsyningssystem tager sigte på, at indførslen af nukleart materiale til Fællesskabet sker til markedspriser. Et sådant princip er bl.a. blevet anerkendt ved handelsaftalens artikel 14 som anvendeligt i forbindelserne mellem Fællesskabet og URSS eller, senere, i forbindelserne mellem Fællesskabet og de stater, der indgår i SNG.

97 Som sagsøgte har anført, har Domstolen fastslået, at en af Fællesskabet indgået folkeretlig aftale kan stifte rettigheder og forpligtelser for virksomhederne.

98 Den har udtalt sig, som nedenfor angivet, med hensyn til konventionen om beskyttelse af nukleare materialer, anlæg og transporter (afgørelse 1/78 af 14.11.1978, Sml. s. 2151, præmis 36):

»De funktioner, Fællesskabet skal udføre, vil hovedsagelig omhandle forsyningsordningen og forvaltningen af det nukleare fællesmarked ... De relevante bestemmelser i traktaten vil, sammen med konventionen — som, efter at Fællesskabet har tilsluttet sig den, udgør en integrerende del af fællesskabsretten — være et tilstrækkeligt retsgrundlag for de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger.«

99 Artikel 14 i handelsaftalen er derfor en del af fællesskabsretten. Desuden fremgår det af traktatens artikel 64, at agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland.

100 For at afgøre, om handelsaftalens artikel 14 er blevet korrekt anvendt af agenturet og Kommissionen, må der foretages en gennemgang af de tilgængelige oplysninger om priserne. Ifølge en tabel, som var bilagt agenturets årsberegning 1993, svingede

gennemsnitsprisen mellem 1990 og 1993 for flerårige langtidsleveringer mellem 29,39 og 21,17 USD pr. pund U_3O_8 og for leveringer på spotmarkederne mellem 9,68 og 9,05 USD pr. pund U_3O_8. Ifølge sagsøgeren lå den faktiske pris i værkets kontrakt på 8,02 USD pr. pund U_3O_8, mens den ifølge sagsøgte kun lå på 6,93 USD pr. pund U_3O_8. Henset til den omstændighed, at sagsøgeren ifølge sit svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten via den her omhandlede leveringskontrakt søgte at dække sin basisefterspørgsel for en periode på femten måneder, men ikke sine spotbehov, var den pågældende kontrakt, der blev indgået til en pris, der endda var lavere end gennemsnitsprisen på spotmarkederne, ikke i overensstemmelse med reglen om, at levering skal ske til priser i tilknytning til markedspriserne.

101 Herefter må det anses for godtgjort, at der forelå en anden juridisk hindring i den forstand, der forudsættes i traktatens artikel 61, stk. 1.

102 Med hensyn til den tredje hindring for indgåelsen af kontrakten, der angiveligt hidrører fra pligten til at sikre lige adgang til forsyningskilderne og at undgå, at der gives en bruger en privilegeret stilling i forhold til hans konkurrenter, må det antages, at såfremt indførslen må begrænses, er anvendelsen af en tilladelig afhængighedsgrænse, fastsat på grundlag af markedsforholdene til en maksimal procentdel af private brugeres forbrug, berettiget for at sikre lige adgang til forsyningskilderne i overensstemmelse med traktatens artikel 52, stk. 1.

103 Inden for grænserne af sin vide skønsbeføjelse har agenturet fastsat den tilladelige afhængighedsgrænse til maksimalt 25%, idet man bl.a. tog hensyn til SNG's eksisterende produktionskapacitet på lang sigt og til, at SNG repræsenterede ca. 25% af verdensproduktionen.

104 Det er i sagen ikke blevet bestridt, at sagsøgeren allerede havde købt uran fra SNG i mængder, der overskred denne grænse.

105 Kommissionen fastslog således med rette herom, at der forelå en juridisk hindring i traktatens artikel 61, stk. 1's forstand.

106 Det må tilføjes, at i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, kan traktatens særbestemmelser om priserne, dvs. artikel 67, 68 og 69, ikke fortolkes som en hindring for anvendelsen af traktatens artikel 61, stk. 1, med den begrundelse, at agenturet eller Kommissionen alene kan gribe ind i de priser, der er forhandlet inden for rammerne af den forenklede fremgangsmåde, på de betingelser, der er fastsat i artikel 68 eller 69. Artikel 61 har netop til formål at gøre det muligt for agenturet, når der foreligger en juridisk eller materiel hindring, uanset art, for gennemførelsen af en ordre, at modsætte sig ordren ved således eventuelt at fravige princippet om sammenholdelse af tilbud og ordre, som navnlig finder anvendelse på prisområdet i medfør af artikel 67. I øvrigt har agenturet ikke, i modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, fastsat prisen ved til kontrakten at føje et vilkår vedrørende oprindelsen af det materiale, der skulle leveres.

107 Af samtlige de ovenfor anførte grunde må det antages, at agenturet hverken har begået en retlig fejl eller foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at afslå at indgå den pågældende leveringskontrakt uden forbehold og ved til denne kontrakt at føje det vilkår, at uranet ikke hidrører fra SNG.

108 Kommissionens beslutning om bekræftelse af agenturets afgørelse kan derfor ikke kendes mangelfuld.

109 Det første og andet led af første anbringende er således uden grundlag og må forkastes.

Tredje led af første anbringende om tilsidesættelse af målene i traktatens artikel 1

— Sammenfatning af parternes argumenter

110 Det er sagsøgerens opfattelse, at beslutning 94/285 strider mod Fællesskabets opgave, som ifølge traktatens artikel 1, stk. 2, er »gennem skabelsen af de nødvendige betingelser for den hurtige dannelse og udvikling af en kerneenergiindustri at bidrage til højnelse af levestandarden i medlemsstaterne og til udvikling af forbindelserne med andre lande«. Kommissionen og agenturet har udelukkende tilrettelagt deres politik på grundlag af producenternes interesser, og de har i virkeligheden ikke taget hensyn til brugernes interesser. Desuden beskytter agenturets politik kun svagt de producenter, der befinder sig inden for Fællesskabet, og som kun dækker 20% af Fællesskabets efterspørgsel efter uran, ligesom agenturets politik er til gunst for producenterne i visse tredjelande.

111 Sagsøgte har bemærket, at såfremt samtlige brugere af naturligt uran forsynede sig i det væsentlige eller fuldstændigt hos SNG, ville fællesskabsproduktionen af naturligt uran bryde sammen på nogle år på grund af svigtende efterspørgsel, hvilket ville være i strid med Fællesskabets interesser. I øvrigt skader indførsel, der sker til priser uden tilknytning til markedspriserne, ikke blot de industrivirksomheder, der fremstiller UF_6 i Fællesskabet, men også samtlige de virksomheder, hvis aktiviteter ligger før denne fabrikation.

112 I øvrigt kan Fællesskabet ikke tillade sig på kort sigt at give visse tredjelande — til skade for samtlige andre lande — privilegeret adgang til fællesmarkedet, som ville gøre det muligt for de pågældende tredjelande at opnå en dominerende stilling og fra markedet at fortrænge partnere, der har været kontrahenter i lang tid, herunder ulande. Fællesskabet skal ligeledes bekæmpe faren ved, at efterspørgslen ud fra et strukturelt synspunkt langt overstiger produktionskapaciteten.

— Rettens bemærkninger

113 Agenturet søger at garantere forsyningssikkerheden og kontinuerlig levering til brugerne i Fællesskabet. Det er navnlig i Fællesskabets atomindustris interesse, at en særlig leveringskilde ikke bliver for betydningsfuld i forhold til alternative kilder. Det er ligeledes i Fællesskabets interesse set under ét og i overensstemmelse med formålet med udviklingen i samhandelen med de øvrige lande, at indførslen sker til priser i tilknytning til markedspriserne, således som det bl.a. fremgår af handelsaftalens artikel 14. Som Retten allerede har fastslået ovenfor, modsvarer beslutning 94/285 derfor forsyningspolitikkens krav. Den går således ikke imod Fællesskabets opgave.

114 Følgelig savner tredje led af første anbringende grundlag og må forkastes.

Fjerde led af første anbringende om tilsidesættelse af reglerne for det fælles marked for naturligt uran, idet der særlig foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 2, litra g), og artikel 92 ff.

— Sammenfatning af parternes argumenter

115 Sagsøgeren har anført, at man så vidt det overhovedet er muligt og i medfør af de markedsøkonomiske forestillinger, der ligger til grund for traktatens kapitel om forsyning, skal sikre de erhvervsdrivende frihed til uden begrænsning at forsyne sig hos en leverandør efter eget valg, som er etableret i en anden medlemsstat. Denne frihed beskyttes ved traktatens artikel 2, litra g), og artikel 92 ff. Eftersom den her omhandlede leveringskontrakt var indgået på fællesskabsplan, blev der konkret grebet ind i denne frihed.

116 Det er sagsøgtes opfattelse, at sagsøgerens argumentation i så henseende også er uden grundlag.

— Rettens bemærkninger

117 Virksomhedens frihed til efter eget valg at forsyne sig hos en leverandør, etableret i en anden medlemsstat, skal udøves inden for de grænser, der er fastlagt ved traktaten og anført ovenfor, og navnlig således, at forsyningssikkerheden ikke bringes i fare. I denne sag var der for sagsøgerens kontrakt visse retlige hindringer, som i medfør af traktatens artikel 61, stk. 1, begrænser den nævnte frihed. Således er sagsøgerens leverandør vel et selskab etableret i Fællesskabet, men denne leverandør spiller kun en mellemmands rolle, idet oprindelsen af det materiale, der skal leveres, er SNG.

118 Herefter skal fjerde led af første anbringende forkastes.

2. *Det andet anbringende om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet samt af princippet om lighed og om proportionalitet*

Sammenfatning af parternes argumenter

119 Sagsøgeren har først påberåbt sig en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Agenturet har udvist en adfærd, der savner transparens, idet man først under nærværende tvist åbent har fremlagt sine kriterier for at træffe afgørelse. Agenturet har begået retsbrud, fordi det ikke har handlet i overensstemmelse med foreliggende regler og med gennemskuelige kriterier.

120 Sagsøgeren påberåber sig derefter en tilsidesættelse af lighedsprincippet, som er knyttet til de bedømmelseskriterier, der er lagt til grund af agenturet og af Kommissionen. Sagsøgeren fremhæver, at forsyningssikkerheden skal bedømmes ud fra situationen hos den, der er den endelige bruger af den enkelte energikilde. Ud fra et elforsyningssynspunkt er en endelig bruger ikke afhængig af sagsøgeren. Elproduktionen i Tyskland er kun i begrænset omfang afhængig af atomenergi. For den kunde, der forsyner sig hos det sagsøgende værk, spiller sikkerheden for forsyningen af naturligt uran en mindre betydelig rolle end for den kunde hos en virksomhed, som i det væsentlige forsyner et land med elektricitet ved hjælp af atomenergi.

121 Endelig påberåber sagsøgeren sig en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Det hævdes, at spredningspolitikkens formål også, og under bevarelse af konkurrencen på fællesmarkedet, kan opnås ved hjælp af traktatens artikel 65, stk. 2. Desuden indeholder traktatens artikel 70 og 72 beføjelser, der ikke berører fællesskabsbrugernes rettigheder, og som gør det muligt for Kommissionen eller Rådet fortsat at søge at nå de mål fra agenturet, de finder rigtige.

122 Sagsøgte har bestridt klagepunktet om manglende transparens. Sagsøgeren måtte nødvendigvis være bekendt med samtlige væsentlige betingelser i politikken om forsyningsspredningen.

123 Hvad angår det andet klagepunkt om en tilsidesættelse af lighedsprincippet er det sagsøgtes opfattelse, at sagsøgerens argumenter er uholdbare. Desuden drejer det sig her i sagen — uafhængigt af, hvilken del elektricitet fra atomanlæg spiller i forsyningen på nationalt plan — om sagsøgerens adfærd, som, hvis den skulle være hovedreglen, ville udgøre en risiko for fællesskabsproducenterne af naturligt uran og på mellemlang eller lang sigt, ved en uholdbar styrkelse af afhængigheden i forhold til SNG-staterne, true forsyningssikkerheden i hele Fællesskabet på området for atomenergi.

124 Sagsøgte kan heller ikke se en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet. Udviklingen af en sund konkurrence, som virkeliggør Fællesskabets målsætninger, kræver, at der ikke tages hensyn til tilbud til priser, der ikke er knyttet til markedspriserne.

Rettens bemærkninger

125 Hvad angår klagepunktet om retssikkerhedsprincippet må det fastslås, at grundlaget for agenturets standpunkt, nemlig Rådets resolution, som i punkt 5, litra a), andet led, nævner målsætningen om geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder, og handelsaftalen, hvis artikel 14 kræver, at priserne er knyttet til markedspriserne, begge er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Grundsætningen om lige adgang til forsyningskilderne er blevet knæsat ved selve traktatens artikel 52, stk. 1.

126 Hertil kommer, at det i agenturets årsberetning for 1992 (jf. den almindelige gennemgang af forsyningssituationen i Fællesskabet) blev fastslået, at indførslen af naturligt uran fra SNG udgjorde ca. 25% af Fællesskabets nettoefterspørgsel, og at der allerede var indgået kontrakter om fremtidig levering af særdeles betydelige mængder fra denne kilde. Niveauet for levering af materiale fra SNG blev af agenturet og Kommissionen vurderet som kritisk, for den fremtidige forsyningssikkerhed kunne være truet, såfremt den tendens, man havde observeret fra 1990, skulle vare ved. Beretningen forklarede, at en arbejdsgruppe sammensat af sagkyndige, oprettet inden for rammerne af Det Rådgivende Udvalg, havde konkluderet, at materialet og tjenesteydelserne fra SNG blev udbudt på fællesmarkedet til priser uden forbindelse med de produktionsomkostninger, der var konstateret i Vesten. Ifølge beretningen havde Kommissionen og agenturet fundet det berettiget at foretage korrigerende foranstaltninger, hvorved de i første række henviste til eneretten til at indgå kontrakter. Det blev i beretningen desuden fastslået, at agenturets politiske initiativ generelt set var blevet positivt modtaget.

127 Henset til eksistensen af let tilgængelige informationskilder, der formodes at være kendt af en erhvervsdrivende, som optræder rimelig forsigtigt i denne særegne og velafgrænsede sektor, vil en mangel på transparens ikke med føje kunne påberåbes.

128 Følgelig må klagepunktet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet forkastes.

129 Det må fremhæves, at agenturet selv fastsatte en med tal forsynet intern retningslinje vedrørende »graden af tilladelig afhængighed«, hvorefter den enkelte erhvervsdrivende i Fællesskabet kan få ret til at dække ca. maksimalt 25% af sit behov ved at skaffe sig materiale fra SNG.

130 Det er vel korrekt, at denne øvre grænse for den tilladelige afhængighed ikke er blevet offentliggjort som sådan, men denne omstændighed vil ikke kunne medføre en underkendelse af beslutning 94/285 som ulovlig. Denne grænse var blot et internt bedømmelseskriterium, som agenturet tog hensyn til for at sikre lige adgang til forsyningskilderne for brugerne i Fællesskabet. Der var ikke tale om en stiv regel, da udviklingen i den pågældende markedssituation gjorde en smidig sagsbehandling påkrævet. Under sagens konkrete omstændigheder måtte sagsøgeren tillige kunne forstå, at en ny indførsel for dette værks vedkommende, da det allerede havde købt materiale fra SNG, kunne bedømmes som stridende mod Fællesskabets interesser.

131 Hvad angår ligebehandlingsprincippet synes sagsøgeren i sine skriftlige indlæg at mene, at der foreligger en tilsidesættelse heraf, såfremt der ved bedømmelsen af situationen ikke tages hensyn til den grad af skiftende afhængighed af nukleart materiale fra SNG, som virksomhederne i de forskellige medlemsstater var undergivet. Sagsøgeren gjorde dog i retsmødet gældende, at den retsstridige forskelsbehandling består i, at Kommissionen tilsidesatte sin pligt til at påse, at samtlige erhvervsdrivende fremlægger deres kontrakter om levering af nukleart materiale

for agenturet til indgåelse. Vedrørende sidstnævnte punkt svarede Kommissionen i retsmødet, at den ikke var bekendt med noget tilfælde, i hvilket en kontrakt ikke var blevet forelagt agenturet.

132 Det bemærkes herudover, at agenturet anvender en grænse for tilladelig afhængighed for at sikre lige adgang til forsyningskilderne for de i Fællesskabet etablerede virksomheder. En sådan politik er berettiget ifølge traktatens artikel 52, stk. 1. Det kan ikke kræves af agenturet og af Kommissionen, at de tager hensyn til særlige situationer i forskellige medlemsstater. I øvrigt har sagsøgeren ikke godtgjort eksistensen af tilfælde, i hvilke agenturet og Kommissionen ikke har modsat sig en tilsidesættelse af reglementets artikel 5a.

133 Under disse omstændigheder kan klagepunktet om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ikke lægges til grund.

134 Hvad endelig angår proportionalitetsprincippet har sagsøgeren bemærket, at det søgte resultat kunne være opnået på grundlag af artikel 65, stk. 2, hvorefter agenturet kan bestemme leverancernes geografiske oprindelse, for så vidt det sikrer brugeren mindst lige så fordelagtige vilkår som de i ordren angivne, eller efter traktatens artikel 70 og 72 om fremme af prospekteringsvirksomhed og oprettelse af kommercielle lagre og sikkerhedslagre.

135 Det må imidlertid bemærkes, at anvendelsen af disse bestemmelser ikke havde kunnet løse problemet, da agenturet i betragtning af målsætningen for dets forsyningspolitik måtte modsætte sig indførsel fra SNG til priser, uden tilknytning til markedet. Desuden blev kontrakten godkendt på det vilkår, at materialet ikke hidrørte fra SNG. Et sådant vilkår kan ikke anses for urimeligt af de grunde, der er fremsat ovenfor, navnlig i præmis 92, 93 og 94.

136 Klagepunktet om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet må derfor også forkastes.

3. *Det tredje anbringende om tilsidesættelse af reglerne om fordeling af beføjelser*

Sammenfatning af parternes argumenter

137 Sagsøgeren har gjort gældende, at hverken agenturet eller Det Rådgivende Udvalg er institutioner i Fællesskabet i traktatens artikel 3, stk. 1's forstand. Udarbejdelsen af forsyningspolitikken er forbeholdt Fællesskabets politiske institutioner, nemlig Kommissionen og Rådet. Agenturet har alene til opgave at befatte sig med forsyningens kommercielle aspekter. Det har ifølge sagsøgeren navnlig ikke kompetence til at fastsætte indførselskvoter. Handelsaftalen reguleres af den primære fællesskabsret, hvorfor der heller ikke herved kan tillægges agenturet en kompetence vedrørende udviklingen af en forsyningspolitik.

138 Sagsøgte har bemærket, at agenturet inden for Fællesskabets retlige rammer som en myndighed, der er oprettet ved traktaten, har til opgave at træffe de nødvendige foranstaltninger på traktatens grundlag. Agenturets opgave er ikke begrænset til de »kommercielle« spørgsmål, men omfatter også kompetencen til at træffe visse »politiske« afgørelser i den betydning, sagsøgeren har lagt til grund i sin argumentation. Agenturets gennemførelsesforanstaltninger og udøvelsen af retten til at indgå kontrakter støttes af Kommissionen og Rådet, der konkret ikke har anvendt de eksisterende muligheder for at fremsætte indsigelser. I øvrigt forfølger agenturet ikke mål i den »kommercielle« politik, men mål vedrørende forsyningspolitikken

på det nukleare område, på hvilket Fællesskabet har enekompetence såvel internt som eksternt, således som Domstolen bekræftede i ovennævnte afgørelse 1/78 (præmis 14).

139 Vedrørende Det Rådgivende Udvalg forklarer sagsøgte, at det blev nedsat af Rådet, da dette i medfør af traktatens artikel 54, stk. 2, fastsatte vedtægterne for agenturet. Det Rådgivende Udvalg skal bistå og rådgive agenturet. Det er et kontaktorgan mellem agenturet på den ene side samt brugerne og de interesserede kredse i øvrigt på den anden side. Det er sagsøgtes opfattelse, at for så vidt som sagsøgeren formulerer klagepunkter mod Det Rådgivende Udvalg, må disse rettes mod Rådet, ikke mod agenturet eller mod Kommissionen.

Rettens bemærkninger

140 Det fremgår af den ovenfor foretagne gennemgang (jf. navnlig præmis 85-109), at agenturet i denne sag har fulgt den af Kommissionen og Rådet fastlagte kurs og handlet inden for grænserne af de vide skønsbeføjelser, det har vedrørende den økonomiske politik og handelspolitikken såvel som atompolitikken (ovennævnte dom i sagen ENU mod Kommissionen, præmis 67). Det må under alle omstændigheder bemærkes — for så vidt sagsøgeren bestrider agenturets beføjelser — at beslutning 94/285 hidrører fra Kommissionen. Kommissionen tiltrådte agenturets skøn inden for rammerne af sin kontrol af den retsakt fra agenturet, som sagsøgeren havde forelagt det på grundlag af traktatens artikel 53, stk. 2. Den har således godkendt indholdet og iværksættelsen af agenturets forsyningspolitik i overensstemmelse med den ved traktaten indførte procedure.

141 Det tredje anbringende er således uden grundlag og bør ligeledes forkastes.

4. *Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten*

Sammenfatning af parternes argumenter

142 Det er sagsøgerens opfattelse, at begrundelsen for beslutning 94/285 ikke fremlægger det systematiske forhold mellem agenturets beføjelser og traktaten, og at der dér intet oplyses om, at Kommissionen har taget hensyn til sagsøgerens retlige argumentation. Navnlig har Kommissionen ikke forklaret, hvorfor sagsøgeren bliver afhængig af uran fra SNG, og hvad grunden er til, at den aftalte pris i leveringskontrakten ikke svarer til de markedsøkonomiske vilkår eller ikke er knyttet til markedspriserne.

143 Det er sagsøgtes opfattelse herom, at sagsøgeren misforstår ånden og formålet med forelæggelsesproceduren. I betragtning af de korte frister, der tilstås de pågældende til at forelægge en retsakt fra agenturet for Kommissionen og den korte frist for Kommissionen til at udtale sig, ville man ikke kunne stille for strenge krav til begrundelsen i forelæggelsesskrivelsen eller i den afgørelse, som Kommissionen skal træffe. Kommissionens begrundelse må konkret antages at have været tilstrækkelig. I øvrigt blev samtlige de af sagsøgeren fremførte relevante retlige argumenter taget i betragtning ved afgørelsen.

Rettens bemærkninger

144 Retten har allerede (jf. præmis 46 ovenfor) henvist til, at en retsakts begrundelse klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således, at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således, at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret, og at rækkevidden af begrundelsespligten afhænger af sammenhængen.

145 I beslutningen lod Kommissionen forstå, at agenturet ikke har pligt til at imødekomme ordrer, hvis juridiske eller materielle forhold er til hinder herfor (14. betragtning til beslutning 94/285). Dernæst omtalte den forsyningspolitikken samt den generelle målsætning og grundlaget for en spredning af forsyningskilderne, jf. herved Rådets resolution (15. og 16. betragtning). Herefter nævnte den dels traktatens artikel 64 — hvorefter agenturet i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland — dels handelsaftalen, navnlig artikel 14 (21. betragtning). Endelig forklarede Kommissionen, at en stigning i andelen af leveringer fra SNG i forhold til samtlige leveringer, hvilken for tiden er fastsat fra 20 til 25%, næppe er forenelig med Fællesskabets forsyningsinteresser på længere sigt (33. betragtning).

146 Det må — henset til sammenhængen og til den omstændighed, at der før beslutningen blev vedtaget dels forelå den pågældende skrivelse af 20. december 1993, jf. præmis 6 ovenfor, dels den beslutning, som er genstand for det første sagsanlæg — antages, at begrundelsen for beslutning 94/285 klart og utvetydigt fremlægger de væsentligste grunde til, at man meddelte afslag på at indgå den af sagsøgeren forelagte kontrakt.

147 Følgelig kan det fjerde anbringende ej heller lægges til grund.

5. *Det femte anbringende om magtfordrejning*

Sammenfatning af parternes argumenter

148 Til støtte for sit anbringende om magtfordrejning har sagsøgeren i det væsentlige også i denne sag gjort gældende, at agenturet og Kommissionen ikke havde nogen skønsbeføjelse, men en pligt til at indgå den af sagsøgeren forelagte kontrakt.

Rettens bemærkninger

149 Som det allerede er fastslået ovenfor (jf. præmis 53) har begrebet magtfordrejning i fællesskabsretten et klart afgrænset indhold, og ved magtfordrejning forstås, at den administrative myndighed har anvendt sine beføjelser til at fremme et andet formål end det, der ligger til grund for beføjelserne. Det fremgår herved af fast retspraksis, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier antages, at den er blevet truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet.

150 Sagsøgeren har ikke godtgjort, at agenturet og Kommissionen har forfulgt et andet formål end det at gennemføre Euratoms forsyningspolitik.

151 Af denne grund skal også det femte anbringende forkastes.

152 Heraf følger, at sagsøgte i det hele vil være at frifinde for påstanden om annullation.

Erstatningspåstanden

153 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt påstand om, at Fællesskabet i medfør af traktatens artikel 188, stk. 2, tilpligtes at erstatte det tab, sagsøgeren skal have lidt, dels ved agenturets adfærd, idet dette ikke har indgået den leveringskontrakt, som

sagsøgeren havde forelagt det, men har forsynet den med en tillægsbetingelse, dels ved Kommissionens adfærd, idet denne ikke har overholdt sine traktatmæssige forpligtelser.

154 Kommissionen har taget stilling til erstatningspåstanden i realiteten, men har tillige fremsat formalitetsindsigelse, idet erstatningssøgsmålet ifølge dens opfattelse burde have været rettet mod agenturet og ikke mod Kommissionen selv. Sagsøgte finder, at agenturet ikke fritages for ansvaret for sine retsakter, blot fordi disse kan forelægges Kommissionen til legalitetskontrol.

155 Det må påpeges, at Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold i medfør af Euratom-traktatens artikel 188, stk. 2, forudsætter opfyldelsen af en række betingelser vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som fællesskabsinstitutionerne hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt vedrørende årsagsforbindelsen mellem adfærden og den påberåbte skade (dommen i ovennævnte sag, ENU mod Kommissionen, præmis 90, og Domstolens dom af 27.3.1990, sag C-308/87, Grifoni mod Kommissionen, Sml. I, s. 1203, præmis 6).

156 Som fastslået ovenfor foreligger der i denne sag ingen uregelmæssighed i forbindelse med den over for agenturet påtalte adfærd og Kommissionens afslag på at imødekomme de krav, som sagsøgeren har rejst over for den. Sagsøgte må herefter frifindes for erstatningspåstanden, uden at det herved er nødvendigt at tage stilling til formaliteten.

Sagens omkostninger

157 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, og da Kommissionen har påstået sagsøgeren tilpligtet at betale sagens omkostninger, pålægges det sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Saggio Bellamy Kalogeropoulos

Tiili Moura Ramos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. februar 1997.

H. Jung A. Saggio

Justitssekretær Præsident